

ЧЛЕНІВ РЕВОЛЮЦІЙНО - ВИЗВОЛЬНОЇ ОУН В ЛАВАХ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ.

Наслідком масової насильної мобілізації, в лавах Червоної армії опинилося, а в майбутньому ще більше опиняться національно свідомих українців, а також членів революційно - самостійницької Організації Українських Націоналістів.

Член ОУН в лавах ЧА продовжує свою, головним чином, пропагандивну роботу.

Вся пропагандивна робота члена ОУН серед червоноармійської маси спрямовується на те, щоб викликати незадоволення, ненависть до Сталіна, сталінського режиму, до ЦК ВКП/б/, до всієї партійної верхівки, до апарату НКВД та більшовицької адміністративної влади. Доводити, що гітлерівська і сталінська влада - однакові. Червоноармієць має дійти до висновку, що в СРСР повинна настати Національно Визвольна Революція, яка закінчиться побудовою самостійних держав усіх народів.

Вся протисталінська революційна робота тісно пов'язується /програмово й тактично/ з роботою Революційного Комітету Поневоленних Народів, національно-визвольними організаціями та Повстанчими Арміями і групами всіх поневолених народів СРСР.

Завойовуючи червоноармійські маси, спрямовуючи їх до революційно-визвольної боротьби - виробляємо свої пропагандивні методи. Учимося в цьому питанні і в своїх ворогів. Зокрема слід добре собі усвідомити, що більшовики 1917 р. завойовували солдатські маси армією фанатичних агітаторів, які донесли до кожного солдата більшовицькі кличі, більшовицьку програму. Подібними методами збирались більшовики робити світову революцію. Відомо, що один чужоземний генерал у розмові з Леніном спитав східно: якими арміями сподіваються більшовики зробити світову революцію. Ленін йому відповів з усмішкою: "Вашими ж, генерале, вашими арміями"... Ці слова більшовицького апостола треба добре усвідомити кожному нашому пропагандистові.

Член ОУН, перебуваючи в Червоній армії, діятиме в більшості самостійно. Але при першій нагоді треба намагатися встановити контакт з організаційною сіткою.

Зовнішня поведінка члена ОУН.

Кожен український революціонер не повинен демонструвати назовні свої ворожості до ЧА й нехаті до війни. Навпаки, діяльніші і здібніші революціонери - самостійники повинні спочатку врости в червоноармійську масу, зблизитись до неї. Отже треба намагатися заслужити навіть на увагу і похвалу командування - в більшості за хоробрість, відвагу. Намагатися швидко опанувати російську мову. Здобувши прихильність командування, можна розгорнути поважну національно-визвольну роботу.

Звичайний національно свідомий українець повинен бути самим собою, але не виявляти, однак, неприязні до своїх товаришів-білців, не зважаючи на національність та уподобання. Його робота не буде аж такою складною. Він повинен бути обережним, вивчити своїх товаришів, зорієнтуватись - з ким із них можна говорити більш одверто. А тоді вже почати роботу, нарікаючи на війну, на погане життя, прагнути миру і гарного життя по війні.

Українець - галичанин не повинен зразу звертати увагу українцеві зпід Луганська на мову. Коли українець зі східних земель навіть у приватній розмові говорить російською мовою - не треба його з першого ж разу атакувати: "Чому Ви говорите по російському?" Найкраще зовсім не звертати уваги на те, а самому продовжувати говорити українською мовою і бути добрим приятелем: поділитись тютюном, хлібом, усім солдатським добром. Тема російської мови пізніше сама вплине і не матиме такого відразливого присмаку, який вона може мати при першій зустрічі.

Гітлерівський і сталінський режим - однакові.

Різними методами і прийомами треба говорити червоноармійцям про подібність гітлерівської і сталінської влади.

Відомо, що сталінська влада запровадить закони, які будуть не тільки подібні, а й не рідко перевершуватимуть гітлерівські. На це треба звертати увагу червоноармійця.

367

При кожній нагоді, вголос, підкреслювати: всі німецькі закони радянська влада скасує, а встановить свої справедливі. Все, мовляв, повинно бути інакше, не так як за німців. На це існує більшовицька влада.

Наприклад, може бути така розмова: /в присутності селян і червоноармійців/: - Який у вас, люди, був податок? Дерли німці шкуру? Нічого, радянська влада визволить вас від того ярма. Все буде по справедливому. - Німці гонили на роботи? То ви тричі на тиждень коней калічили, вивозили дерево? Ай-я-я. Ото попоганяли вас кати. Цю несправедливість радянська влада знищить.

Нагадувати повсякчас, що трудящі маси СРСР своїми грудьми прокладають дорогу на захід, встелюють своїми трупами бойовища. А що ж прийде після війни? Чи таке саме "цивільне" життя як перед 1941 роком? Треба весь час ніби самого себе питати /в присутності своїх товаришів - бійців/ - "Цікаво, яким буде життя після війни? Мабуть трохи буде інакше, як то було до війни. Недарма народи кров свою проливають"....

Ставлення до народів СРСР.

До "нацменів" ставитись прихильно. Старатись показати, що знаєте про них, знаєте трохи їхню історію, їхню боротьбу з "білим царем" - за незалежність. Подасмо для орієнтації кількості населення окремих республік СРСР /числа треба запам'ятати/: за переписом на 17.1.1939 р.

Російська СРСР	109 міл. 278 тис./в тому числі самих росіян було 99 міл./		
Українська СРСР	31 міл.		
Узбецька СРСР	6 міл. 282 тис.	Казахська СРСР	6 міл. 145 тис.
Білоруська СРСР	5 міл. 567 тис.	Азербайджанська СРСР	3 міл. 209 тис.
Грузинська СРСР	3 міл. 542 тис.	Тадикська СРСР	1 міл. 485 тис.
Киргизька СРСР	1 міл. 459 тис.	Вірменська СРСР	1 міл. 281 тис.
Туркменська СРСР	1 міл. 253 тис.		

Інші народи:

Татари	4 міл. 300 тис.	Вотяки	408 тис.
Литви	3 міл. 20 тис.	Чеченці /Дагестан/	407 тис.
Мордвини	1 міл. 451 тис.	Осетини /Дагестан/	354 тис.
Чуваші	1 міл. 228 тис.	Карельці	252 тис.
Киргизи	884 тис.	Каракалпаки	185 тис.
Башкири	842 тис.	Калмики	134 тис.

Нацменів треба організовувати в єдиний протисталінський фронт. Насамперед треба працювати з тими народами, які мають всі можливості для самостійного державного життя: білоруси, узбеки, казахи, грузини, азербайджанці, татари.

Більш революційних зазнайомити з роботою Революційного Комітету Поневоленних Народів, з роботою його секцій: - звернення, відозви. Взагалі нацмени повинні відчувати, що серед них працює Комітет, що вся революційно - визвольна робота проводиться від його імені.

Вселяти віру в прихід Національно - Визвольної Революції в СРСР.

Весь час знайомити червоноармійців, особливо тих, які цікавляться політичними новинами - з закордонними позакулісними вістями. Говорити, що Англія з Америкою ведуть хитру гру, що в їхню "дружбу" вірити не можна; що англо - американські капіталістичні акули посваряться з СРСР за свої інтереси. Нагадувати японські плани ~~вжухати~~ по відношенню до СРСР, мовляв, треба буде ще з японцем битись.

В цій ситуації перспективи Національно - Визвольної Революції будуть більш реальні. Пояснювати, що самостійні держави, які повстануть по розвалі СРСР - житимуть в справді щирій приязні і співпраці; матимуть нормальні господарські взаємини; матимуть військові договори на випадок боротьби проти спільного ворога.

Людина - найбільш безправна істота в ССРСР.

368

Фрази "Людина - це звучить гордо", "Найдорожче в ССРСР - це кадри, люди" - все пустопорожні, облудні слова. Багато доказів ~~жухлих~~ не треба. Підчас більшовицько-фінської війни 1939 - 40 рр. до фінів в полон попало 300 тисяч червоноармійців і командирів. На війні, як на війні. Потрапляють у полон навіть найкращі патріоти. Після замирення відбувся обмін полонених. Фіни зустріли як своїх солдат як героїв, як вірних синів батьківщини. Більшовики ж усіх своїх 300 тисяч полонених розстріляли. Всі вони були охрещені в "зрадників" і, крім того більшовики боялись, щоб полонені не принесли протидержавної зарази: дуже мізерними винадавали люди в "щасливому ССРСР", порівняно навіть з громадянами такої маленької Фінляндії.

Або взяти життя советських полонених в німецьких таборах, а також життя колишніх громадян ССРСР - робітників, які вивезені до Німеччини на роботи. Адже ясно, що з ССРСР ніхто не рахується. Англійці також мають полонених в Німеччині. Але англійський солдат щотижня одержує через Червоний Хрест 10-кілограмову посылку - сигари, цукор, шоколад, масло, печиво, консерви, сушені морелі і райські яблука.

А всі полонені червоноармійці в Німеччині на становищі жебраків. "Найщасливіша країна в світі" не надсилає їм нічого, листів вони не одержують. До того ж Сталін усіх їх вважає "зрадниками".

Робітники з теренів ССРСР вмирають з голоду на німецькій ваторзі. А уряд "великого і могутнього ССРСР", який має союз з Англією і Америкою, - не може, виходить, домогтися людських умов праці для своїх громадян в Німеччині. /Коли англійці домоглися людських прав для своїх полонених - то більшовики також могли це зробити. Але Сталін про громадян ССРСР ніколи не дбав./

Робота серед частин, які перебуватимуть поза межами старих кордонів ССРСР.

Щораз звертати увагу червоноармійцеві, що європейські народи не хочуть ні Гітлера, ні Сталіна. Підкреслювати сильне національне почуття європейських народів, що вони, мовляв, незадоволені приходом Червоної армії. Твердити: "Тут усі вороги!" Використовувати кожний факт неприязні "визволеного" населення - саботажі, терористичні акти. "Ми їх визволили, а вони бач, чим відплачують?" Саме на чужині треба добратись до серця червоноармійця. Коли червоноармієць має когось з родини засудженого або вивезеного в Сибір /про це треба вміти довідатись, або догадатись/ - слід при відповідних нагодах нагадувати йому про це: проговорити про материнську ласку, батьківське чуття до сина, знадувати домашній затишок.

Виклика-ти нехіть до війни, бажання миру: весь час згадувати червоноармійцеві про рідний край, розпитувати часто про його село чи містечко, захоплюватись тим. Питати чи нема листа від жінки, якм почуває себе його синочок, чи донечка, як живуть, чи мають що їсти, чи ніхто їх не кривдить. Попросити, щоб прочитав "листа з дому". Викликати тугу за сім'єю, домашнім вогнищем.

Парубка спитати про наречену. Під'юдувати, що мабуть уже одружилась ж і з якимсь тиковим щуром, якимсь канцелярастом, що агітує битись за родину, але сам сидить в затишку.

Ставлення до

національно - визвольних рухів.

Всімак прихили червоноармійців до національно - визвольних рухів окупованих більшовиками народів. Розказувати, що національні партизани, Повстанці Армії провадять боротьбу не проти червоноармійців, а проти терору НКВД, проти більшовицької партійної верхівки, адміністративної влади, яка обдирає народ.

Поширення пропагандивної літератури.

Літературу в терені ліпити й розкидувати в таких місцях, які б не могли викликати масової відповідальності населення. Однак надто обмежувати себе не можна. В своїй боротьбі ми за терор - відповідатимем терором.

